

ו' אלול

קם רבי אלעזר ואמר, והא קדם דגלו ישראל ושכינתא, במאי הוה מקיימין שלוחה הקן, אמר ליה רבי שמעון, ברי, בגין לאתערא רחמין על אינון נפשין ורוחין ונשמתין, דהוה אזלין בגלותא בגלגולא מתתרכין מגופיהון דאתחרבו, דעלייהו אתמר דקודשא בריה הוא הוה בונה עלמין ומחריבון, דאשתארו תרכין גופיהון מנייהו, ומניעו דברכאן לעילא גרים ונקר יחרב ויבש, והכי אוקמוהו אתחרב בית ראשון והארץ היתה תהו ובהו. (דף כג ע"ב) אתחרב בית שני וחשך על פני תהום, ובגין אלין נשמתין דאתבריאו קדם דאתברי עלמא ולית לון גופין, בגין לאתערא רחמי עלייהו, הוה מקיימי האי פקודא, אמר ליה, אבא, אם בן תלמיד חכם דאיהו מסטרא דמחשבה, דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה ליפראות, האי אורייתא איהי בן לתלמיד חכם, אם בן אתתא דילה אמאי צריכא יבום, דהא לא שונו אפרשותא מארי מתניתין לתלמידי חכמים משאר בני נשא, אמר ליה, ברי, ודאי צריכה יבום, לאלין נשמתין דאזלין ערטילאין משית יומי בראשית.

אמר ליה, והא פתיב (ויקרא כז י) לא יחליפנו ולא ימיר אתו וגומר, וכי האי אתתא דאיהי קדש קדשין, תהא קינא למאן דלאו איהו ממינה, דהא פתיב (בראשית א כד) תוצא הארץ נפש חיה למינה, ולית לה הרפכה אלא ממינה, אמר ליה, בני, גלגולין אינון רזא דהרפכה, פגון מאן דמרפב אילנא דלאו איהו מיניה באילנא אחרא, פגון מאן דמרפבין אלנין דא בדא, אבל עקרא דאם המר ימירנו, צריך דיהא קדש פקדש, דאילנא אית מסטרא דמסאבו דאיהו רע, ובגיניה אתמר (ויקרא כז י) לא ימיר אתו טוב ברע או רע בטוב, דהאי איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, אבל (שם לג) אם המר ימירנו, והיה הוא ותמונתו יהיה קדש, ובדא מרפבין קדש פקדש, ומקבלין דין מן דין, ורזא דמלה (שמות כו ה) מקבילות הללאת, ומין במינו האי איהו צדיק וטוב לו, וכד תהיא נשמתא דאיהי קדש לא אשפחת מינה, אתמר בה (בראשית ח ט) ולא מצאה היונה מנוח לבך רגלה.

והכי רזא דקן צפור, דאתמר בה (דברים כב ז) שלח תשלח את האם, ואזלא מנדדא מן קנה, והן פל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט), לקבל תלת שלוחים דיונה, וכד אשפחת אתר לשריא תמן, אתמר בה (בראשית ח יב) ולא יספה שוב אליו עוה, למיתי ומנא אחרא בהרפכה.

ובגין דא שלוח חקן בכל עופין קדישין איהו, ולא במסאבין, דאנון נשמתינ דאזלין מתתרכין, לאתערא רחמי עליהו, ומה פתיב בהו (תהלים פד ד) גם צפור מצאה בית דא גלגולא קדמאה דאיהי נפש, ודרור קן לה דא גלגולא תניינא דרוחא, אשר שתה אפרוחיה דא גלגולא תליתאה דנשמתא, ובגין דא שלח תשלח לקבל נפש ורוח, את האם לרבות נשמתא, דאתמר בה (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אמהם, את האם, את אתא לרבות גלגולא תליתאה.

ובגין דא מאן דמקבלין אושפיזין, דאינון נשמתינ יתרון, דאינון מרביבין עליהו בערב שבת, באנפין צהובין בחדוה בענוגא בהאי עלמא, פד נשמתא ורוחא ונפשא נפיק מן גופיה מהאי עלמא, הכי מקבלין לון בעלמא דאתי, ואתמר בהון גם צפור מצאה בית וכו', זכאה איהו מאן דמקבל אורחין ברעו שלים, פאלו מקבל אנפי שכינתא, דבמדה דמדד בר נש בה מודדין ליה, אתא רבי אלעזר בריה ונשיק ידוי, ואשתטחו ליה פל חבריא, ואמרו ליה, אילו לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין די.

אדהכי הא אליהו קא נחית מעילא, בכמה תיילין דנשמתינ, וכמה מלאכיא סוחרניה, ושכינתא עלאה עטרה על פלהו, פתר בריש פל צדיק, בההוא זמנא קלא אתער באילנא דלעילא בגנוגא, וכמה עופין דנשמתינ שרין תמן בענפוי, הדא הוא דכתיב (דניאל ד ח) רבה אילנא ותקיף וכו', ויימא הכי, רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון אברין קדישין, כמה עופין שרין תמן, דנשמתינ קדישין בגנוגא דלעילא, דאתמר ביה (שם ט) ובענפיהי ידורן צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי (ד קד כד ע"א) חבורא דילך, פד יתגלי לתתא פדרא בתראה בסוף יומיא, ובגניה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ וגומר.

פתח אליהו ואמר, פד נפיק שפתא וימין טבין, וישראל אינון תחות ממשלה דסמא"ל ושבעין ממנו, ודחקין לישראל, קלא נפיק מן שמיא לגביה, ויימא הכי, יר"א בש"ת, ודא בראשית, יהא לך פסופא מן שמיא, ודא (בראשית).

תקונא שבועאה

בראשית יר"א בש"ת, ווי ליה לסמא"ל, פד קודשא בריך הוא ייתי למפרק לשכינתא ולישראל בנהא, ותבע מניה ומשבעין אומין וממנו דילהון, פל עאקו דעאקו לישראל בגלותא, בגין דקדם הגלו ישראל, גלי ליה קודשא בריך הוא, דהו עתידין ישראל למהוי תחות שעבודייהו, (ס"א למפק מתחות שעבודייהו), ואחזי ליה ולשבעין ממנו

התחות ידיה, אנרא דלהון אי הוון אוקרין לישראל בגלותא, הדא הוא דכתיב (בראשית לט ה) ויברך יי' את בית המצרי בגלל יוסף, ואיהו וממנו דיליה לא עבדין להון יקרא, אלא עבדין בהון ובשכינתא קלנא, דאמרין לון כל יומא איה אלהייה, ובגין דא קלא נפיק לגביה כל יומא מן שמיא, ואמר יר"א בש"ת, יהא לך פסופא מן שכינתא, יר"א שמים יהא לך פסופא מקודשא בריך הוא דאיהו שמים, הדא הוא דכתיב (מלכים א ח לב) ואתה תשמע השמים, ודא (בראשית).

תקונת תמינתה

בראשית, ש' שמי"ם, (יר"א שמי"ם) יר"א פי"ת דיליה, דאיהו רא"ש פי"ת, דחיל ליה בביתיה, דא הוא בראשי"ת, ואיהו וממנו דיליה לא דחילו מניה, וחרבו ביתיה בית ראשון ובית שני, ובגין דא (ישעיהו כד כג) וחרפה הלכנה דאיהי נחש אשת זנונים, ובושה חמה דאיהי גיהנם, דנחש אשת זנונים חריבת ביתא דשכינתא, וחמה דאיהי גיהנם סם המות אוקידת היכלא.

ובזמנא דקודשא בריך הוא בני לון כמלקדמין, הדא הוא דכתיב (תהלים קמז ב) בונה ירושלים יי', בההוא זמנא וחרפה הלכנה ובושה חמה (ישעיהו כד כג), אימתי, בזמנא דכי מלך יי' צבאו"ת, דבנינא קדמאה אתעביד על ידא דבר נש, ובגין דא שליטו עליהו, בגין (תהלים קכו א) דאם יי' לא יבנה בית שוא עמלו בזיו בו, ובגין דבנינא בתראה יהא על ידא דקודשא בריך הוא, ותקנים, ועל דא אמר קרא, (חגי ב ט) גדול יהיה פבוד הבית הזה האחרון מן הראשון.

ובתהוא זמנא דיתבני בנינא על ידא דקודשא בריך הוא לעילא ותתא, אתמר בשכינתא עלאה ותתאה, ותיה אור הלכנה כאור החמה (ישעיהו ל כו), וחרפה הלכנה ובושה חמה, דאינון נוקבין דסמא"ל, ובגין דלא דחיל סמא"ל מן קודשא בריך הוא דאיהו שמים, ובת זוגיה לא דחילת משכינתיה דאיהי ארעיה, אתמר בהון (שם נא ו), כי שמים פעשן נמלחו, והארץ כפגד תבלה, הוא סמא"ל ובת זוגיה.

תקונת תשיעתה

בראשית, (ד ט כד ע"ב) יר"א שב"ת, דאיהי שכינתא, דעלה אתמר (שמות לא יד) מחלליה מות יומת, דעאלו אויבים בחלל דילה דאיהו קדש קדשים, ואתמר בהון (במדבר יט ג) את מקדש יי' טמא, חלל ממלכה ושריה (איכה ב ב), ושפחה עאלת באתר דגבירה,

דאיהי גדה שפחה גזיה זונה, וסאיבת אתרהא, דתמן הוה גיחא דשכינתא, וקלא
הוה נחית ואמר, ירא שבת, ואיהי לא עבדת כה, אלא חלל ממלכה ושריה, וברכת
שכינתא מתמן, ביהוה זמנא שחקו על משבתייה, ואמרת שפחה, לאו האי פגוונא
דעבדת שרי לשפחה דילה, הדא הוא דכתיב (בראשית טז ח) מפני שרי גברתי אנכי
ברחת, אמר קודשא בריך הוא, ברמא דרשע חייבא, והא אף על גב דשרי תרכת
לה, אמנא רחמינא עליה ועל פנה, ואתון לא עבדתון הכי, אלא גרמתון (נ"א גמלתון) ביש
תחות טב, אמנא אומינא לאעברא מלכותא חייבא מעלמא, ולא יהא חדוה קדמי עד
דיתאבידו מעלמא, ובתהוה זמנא יהא חדוה קדמי, הדא הוא דכתיב (משלי יא י) ובאבד
רשעים רעה.

תקונא עשיראה

בראשית שיר תא"ב, והא איהו שיר משופח מפל השירים, תאב מפל השירים,
ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלום שלו, הכי אוקמוהו, והא
שיר מתי יתער, בזמנא דיתאבדון סמא"ל וממנן דיליה חייבא מן עלמא, ובתהוה
זמנא אז ישיר משה (שמות טו א), אז שר לא כתיב אלא ישיר, והא אוקמוהו.

והא שיר באז, סליק בפומא, אבל שיר איהו ודאי חכמת שלמה, בתהוה זמנא ותרב
חכמת שלמה (מלכים א ה י).

ומאן סליק לה לאתרה, דא משה, ורזא דמלה אז ישיר משה, באן סליק לה בתלשא,
הא תגא דתלשא איהי י' ישיר, ותקום מן ה' דמשה ושירא על רישא דו', ואתעבידת
תגא ז', וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן.

כד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתא לגבי ה' אתקריאת שירה,
הדא הוא דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי' וגומר, דעלה
אתמר (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים וגומר, דאיהי אבנא די מחת לצלמא דעבודה
זרה, בתהוה זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא, אתמר בה (דניאל ב לה)
ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעא, הדא הוא דכתיב (ישעיה ו ג)
מלא כל הארץ כבודו, והכי סליקת עד דלא אשפחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה
איה מקום כבודו להעריצו, ולא אשפחין לה שיעורא, עד דאמרין ברוד כבוד יי'
ממקומו, בגין דסלקא ליה עד אין סוף דאיהו י' רישא דא'.

ובאן סליקת בעמודא דאמצעייתא דאיהו ו', עטרה על רישיה, פד סליקת עטרה על רישיה אתמר בה (משלי יבד) אשת חיל עטרת בעלה, וכד נחיתת תחותיה אתקריאת בת זוגיה יחודיה. (דף כה ע"א) איהו תגא לעילא, תגא דספר תורה, בגינה אתמר ודאשתמש בתגא חלה, ואיהי נקודה דקמין א' לתתא, פגוונא דא א יחודיה לעילא איהו פגוונא דא א תגא על ספר תורה, לתתא פגוונא דא א נקודה דאורייתא, ובגינה אתמר (ישעיה מו י) מגיד מראשית אחרית.

פד איהי חיה בינייהו, אומרים ממקומו יפן ברחמיו לעמו, פד אסתליקת מינייהו, שואלים איה מקום כבודו להעריצו, ובההוא זמנא דסלקא איהי בלהו חיוון תרפינה כנפיהם (יחזקאל א כד), ואימתי סלקא איהי לעילא, בעמדם ישראל בעמידה, הדא הוא דכתיב (שם) בעמדם תרפינה כנפיהם, דסליקת עד אין סוף, למשאל מזונא מעלת העלות, וכד נחיתת נחיתת מלא מפל טבין, בההוא זמנא חיוון פתחין גדפייהו לגבה, בכמה שירות ותושבחות לקבלא לה בחדות.

ובאן אתר נחתת באת ו' דאיהי באמצעייתא דא' עמודא דאמצעייתא, ביה קראן ליה שמע ישראל שיר א"ל, ובההוא זמנא דנחתת מה פתיב בחיוון (שם) ואשמע את קול כנפיהם.

קם אליהו ואמר רבי רבי חזור בה, בודאי פד איהי סליקת, בלהו חיוון מצפצפין לגבה בכמה שירין ותושבחות, ואיהי סלקא על בלהו עד אין סוף, הדא הוא דכתיב (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגביהו, ובאן קראן לה בכו זוגה דאיהו ו', ישראל סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר היליה, דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עליהו.

ובההוא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיד לתתא, דתהא קשורה עמיה, ורוא דמלה ונפשו קשורה בנפשו (בראשית מד ז), וקשר דתרווייהו איהו שר"ק לתתא, ולעילא שלשלת תפלין על רישיה, ברוא דטעמי אתקריאת תנועה, מסטרא דנקודה יחודא, וצריך לארכא לה בתנועה דאיהו רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק עד אין תכלית, לאמלכא לה על תתאין.

ובשור"ק צריך ליחדא לה בבעלה, ובחל"ם איהי תגא על רישיה, ובחיר"ק איהי כרסא תחותיה, ובשור"ק איהו יחודא לגביה, פגוונא דא ו', וכד איהי לעילא תגא על

רישיה, ואיהי ברתא (נ"א נחמא) תחות רגלוי, ואיהי ביחודא דיליה בחיקיה, אתעבידת
שר"ק קשורא דיליה, וכד בעי לתברא קליפין דאינון צלמים, בה אתקרי שב"א
תבי"ר, ובה שפר תשפר מצבותיהם (שמות כג כד).

אבל יחודא דילה בנקודת שור"ק ו דאיהו יסוד ח"י עלמין, ח"י ברכאן דצלותא,
בזמנא דאינון ביחודא חדא, צריכין ישראל למיקם בצלותא בחשאי, ורזא דמלה
הביאו לה בחשאי, ובגין דא בעמדם ישראל בעמידה, לאתערא לגפה ח"י ברכאן
בחשאי, לארקא לה ברכאן, אתמר בחיון בעמדם תרפינה כנפיהם, דלא צריד למשמע
גדפיהו (נ"א קלא), פגוונא דחנה דאתמר בה (שמואל א א יג) וקולה לא ישמע.

והכי צריכין ישראל ליחדא בבת זוגיהו בחשאי, בענוה באימה ברתת ובזיע בכסופא,
כמה דאוקמוהו קדמאין כמי שפכאו שד, דאיהי שד מן שד"י, דבההוא זמנא אתעבר
מתרעא, ודא רזא דמזוזה, דאתמר בה (דברים ו ט) וכתבתם על מזוזות ביתך, מזוזות פתיב
זו מות, ואם הוא אשתמע קליה, מיד לפתח חטאת רביץ (בראשית ד ז), ולא עוד אלא
דאיהו זעיר במהמנותא, ולא למגנא אוקמוהו קדמאין כל המשמיע קולו בתפלתו הרי
זה מקטני אמנה.

בההוא זמנא דמיחד קודשא בריד הוא בשכינתיה, פלהו חיוון מקבלין דין מן דין
ברכאן, וכלהו בקדושה, ובגין דא תקינו קדושין וברכאן לכלה, ולקבל ברכה וקדושה
ויחוד דקודשא בריד הוא, הכי צריכין ישראל דיהא יחודא דלהון בקדושה וברכה,
והכי כל מזוניהו בברכה וקדושה, ולית קדושה בפחות מעשרה דאיהי י', (דף כה ע"ב)
ובגין דטבעת איהי י' פגוונא דא ס, בה אתקדשת פלה, וצריד לאעלא לה באעבא
דילה, דאיהו דיקנא דאת ו', ואתעבידת ז', וצריד תרין סהדין דאינון לקבל ה ה, וכד
איהי טבעת ברישא דאעבא ואתעבידת ז', בההוא זמנא צריד לברכא לה בשבע
ברכאן דירתא כלה.

בההוא זמנא דמתחדין ישקני מנשיקות פיהו (שיר א), מאי נשיקות פיהו, תרין שפון
דיליה ותרין דילה, אינון ארבע גדפין דחיוון, דאתמר בהון (יחזקאל א ו) וארבע כנפים
לאחת מהו, וכד אתקלילן תרין אנפין דיליה ותרין דילה, וארבע דרועין דתרוניהו,
אתמר בהון (ש) וארבעה פנים לאחת, וארבע כנפים לאחת מהם, ואינון ארבע אנפין
הו"ה, ארבע גדפין אדנ"י, בהפורא חדא יאהדונה"י.

כד מתחברן אתוון אקרי חשמ"ל, חיות אש ממללן, זמנין חשות, זמנין ממללות, ובגנייהו אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברה, בגין דמתחברין חתן וכלה, תמניא אתוון בחדא.

אינון ארבע חיוון, ואינון אריה שור נשר אדם, אריה מקבל עליה י' במוחא, ובזמנא דאיהו בימנא דאתמר ביה (ש) ופני אריה אל תימין לארבעתם, הרוצה להחכים ידרים, שור לשמאלא לקבל לפא, ה' הבל דלפא, תמן ה' (איוב לז כב) מצפון זהב יאתה, בההוא זמנא דאיהי ה' בלפא, הרוצה להעשיר יצפין.

י"ה דחילו ורחימו, אפא ואיפא, דרועא ימינא ושמאלא, ויעב"ר חסד וגבורה, דסלקין לחושבן ע"ב תיבין, ורי"ו אתוון דע"ב שמחן, ודא רזא דויעב"ר עיבור פלל תרוייהו.

ו' דא אורייתא דשריא בפומא, וברוחא דפומא פרחת על נשר, דנשר איהו חוטמא, תרין גדפוי דילה תרין שפון, ועלה אתמר (קהלת י ט) כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל פנפים יגיד דבר, ודא עמודא דאמצעייתא, דחכמה ובניה אינון נסתרות במוחא ולפא פרחימו ודחילו, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא, וכתר ביה תליין בני חיי ומזוני, דאיהו מזלא דכלהו, ואיהו לא תליא במזלא, ובגין דא אוקמוהו בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, דחסד איהו זכותא.

ה' זעירא דמות אדם, בה אשתלים יהו"ה, והיא מלכותא קדישא, איהי מצוה, עשיית פקודין, דאיהי שריא פרמ"ח אברים, ותורה ומצוה עלייהו אתמר (דברים כט כח) והנגלות לנו, ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכילת לסלקא ולמיקם קדם י"ה.

איהי כלילא דכלא, ועל פלא אד"ם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דא מחשבה, דסליק פלא עד אין סוף, במלכותא אשתלים פלא עילא ותתא.

ואיהי כלילא מארבע פרשיין דקריאת שמע, דאינון רמ"ח תיבין עם אל מלך נאמן, ובגין דלא יעבדון הפסקה תקינו למהדר שליחא דעבורא יי' אלהיכם אמת, וכד ישראל אמרין שמע, מארי חיוון שמטין גדפיהו, באן אתר, בכנפי מצוה דאתמר בהון (דברים כב יב) על ארבע פנפות פסותך אשר תכסה בה, דאיהו בגוונא דמעיל האפוד, דפעמונים ורמונים אינון לקבל חליין וקשרין, שולי המעיל אינון לקבל פנפי מצוה.

ואינון ה' קשרין, לקבל שמע ישראל יי' אלהינו יי' (דברים ו ד), דאינון לקבל ה' נימין דכנור דדוד דהיה מנגן מאליו, י"ג חליין פחשב"ן אח"ד, דקלא דנגונא סלקא באחד, ודא ח"י בין חליין וקשרין, לכל סטר, סלקין ע"ב, ודא איהו והוכן פחסד פס"א (ישעיה

טז ה), חס"ד ע"ב, כל מאן דאתעטף בעטופא דמצוה, כאלו אתקין פרסייה לקודשא בריה הוא, ואינון יאהדונה"י, לכל חד ארבע אנפין וארבע גדפין סלקין ס"ה, ותמניא אתוון יאהדונה"י, סלקין ע"ב, ובנפי מצוה (דף כו ע"א) אולפין רזא, דאינון ח' חוטין לכל סטר, לקבל ארבע אנפין וארבע גדפין דכל תיה, ובחשפון ועיר דחנודא א"ז איהו שד"י, אז ישיר בכל אתר, ואמרו מארי מתניתין, כל מאן דפחית לא יפחות משבע, וכל מאן דאוסיה לא יוסיה על י"ג, ואינון שבע לקבל שבע ימי בראשית, דרמיזין לשבע שמקון אבגית"ן וכו', ועלייהו אתמר (ישעיהו ב) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחה, דבהון פרחת צלותא לעילא, ואנון תמן מ"ב, לקבל מ"ב אזכרות דאינון בתפלין דיד ותפלין דרישא, ועלייהו אתמר (דברים כח י) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' וכו'.

ואינון תכשיטין דכלה, תפלין דרישא עטרת זהב ברישא דכלה, ותפלין דיד טבעת דדרועא, הא בלה מתתקנא בתכשיטין דילה, צריף לקרא לחתן דילה, הדא הוא דכתיב (שם וד) שמע ישראל, והא אינון בחופה, צריכין עמא קדישא למיקם בעמידה קדמיהון, עם חזן, לברכא לון בשבע ברכאון, ולקדשא חתן לכלה בקדמיתא בקדושין, ובעמדם עמא קדישא וחזן לברכא לון, חיוון קדישין דהון מנגנין בגדפיהו תרפינה כנפיהו.

ש של תפלין דא אימא עלאה, עלה אתמר (שם כח י) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליה וראו ממה שיי' סליק אתווי ש"ס, ה' דיד פחה ש"ס, ורמ"ח פקודין דכלילן ברמ"ח תיבין דקריאת שמע בארבע פרשין, הא תרי"ג, עלייהו אתמר (שמות ג טו) זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דה, שמ"י עם י"ה ש"ס,ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, וכלא תרי"ג, אורייתא איהי שמא דקודשא בריה הוא.

ועוד ציצית איהי כרסיא, תפלין קודשא בריה הוא דנחית על כרסיא, דקראן ליה בקריאת שמע, הא קודשא בריה הוא יתיב על כרסיא, צריכין למיקם בגיניה בצלותא דעמידה, תלת חילין דילה אתין בזמירות שירות ותושבחות.

בההוא זמנא דאיהו על פרסייה, מה אמרין א"ל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות, האי תקונא איהו לגבי צדיקים גמורים, דמתקנין כרסיא לקודשא בריה הוא בציצית, ונחתין ליה בתפלין, וקיימין קדמוהי בצלותא, לבינוננים ציצית ותפלין אינון פשור לעול וכחמור למשאוי, ובשבת אתמר בהון (שמות כג יב) למען ינוח שורך וחמורך, לרשעים אינון קשורא לכל מקטרגין דלהון, דהכי אינון עשרה בתרין תתאין, דהא

דא לקבל דא ברא קודשא בריה הוא, אבל פתרין פתאין אינון קליפין לגבי פתרין
עלאין, דמתלבשין בהון עשר אתון בצלותא, למיהוי פפויין תחותי פתרין פתאין.

ובזמנא דצדיקיא מתקנין בכנפי מצוה ובתפלין, אתכפין תחותיהו פתרין פתאין,
בההוא זמנא יעול מלקא בהיכליה דאיהו אדני, בגוונא דא יאהדונה, הא מלקא
בהיכליה, מאן דבעי למשאל שאלתוי יעול, ובגין דא (תהלים נא יז) אדני שפתי תפתח,
בתלת קדמאין יסדר בר נש שבחוי, פעבדא דמסדר שבחוי קדם רביה, דאלין תלת
פתבין כל זכוון, ותלת פתראין חתמין, ובגין דא צריה בר נש למיהוי בהון פעבדא
דמקבל פרס מרביה והלך ליה, דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא ואיהי מלכותא
קדישא.

באמצעות צריה למשאל, דתמן ו' ו', חד מארי פתיבה וחד מארי חתימה, ואינון
ו' עלאה ו' תתאה, פלילין תרין עשר פרקין, תלת קדמאין רישא ותרין דרועין, תלת
פתראין גופא ותרין שוקין, הא אתפטר ממלקא, בגין דא צריה למיהב תלת פסיען
לאחורא, ורזא דמלה (בראשית מט לג) ויאסוף רגליו אל המטה.

תקונא חד סר

בראשית (ד' טו ע"ב) בר"א שי"ת, ומאי ניהו. שית היכלין לקבל שית יומי בראשית,
אלהים אימא עלאה עליהו, דאיהי היכלא שביעאה, וכמה דאימא עלאה אפיקת
שית, הכי אימא תתאה אפיקת שית ומאי ניהו את השמים ואת הארץ, ואינון שית
מאנין, דאתמר בהון (שמות כ"א) כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ, והיכלין
פתאין אינון מאנין להיכלין עלאין.

וכד ישראל הוּו מצלאן, כל היכלין אלין הוּו מתפתחן לגבייהו, וכען בגלותא אתמר
בהון כל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכליה, וקודשא בריה הוא לבר מהיכליה,
ומלאכיא דממנן על צלותין לבר מהיכליהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג ז) הן אראלם
צעקו חוצה, ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא, ודא איהו כל השערים ננעלו, אבל
שערי דמעה לא ננעלו, ולית מאן דאפתח לון לאלין שערים, עד דייתי מארי דדמעה,
דאתמר ביה (שמות ב'ו) ותפתח ותראהו את היילד והנה נער בכה, ולית היכלא מתפתחא
אלא ביה, ודא איהו ותפתח, ותפתח דאתפתח האי היכלא לגביה, במאי אתפתח
ליה בדמעה, הדא הוא דכתיב והנה נער בכה, ומיד ותחמל עליו.

ועוד ותפתח, כד ישראל פתחין בתיובתא בבכיה, מיך ותחמל עלין, ודא איהו בבכי
יבאו (ירמיה לא ח), בזכות בכיה דיליה יתפנשון מן גלותא.

דאית היכלא דדמעה, דלית לה רשו למפתח אלא בדמעה, ואית היכלא דנגונא,
דלית לה רשו למפתח אלא בנגונא, ובגין דא דוד מתקרב לההוא היכלא בנגונא,
הדא הוא דכתיב (מלכים ב ג טו) והיה פנני המננין, ואית היכלא דנהורא, דלא מתפתחא
אלא לבר נש דהוה מתעסק בנהורא דאורייתא.

ואית היכלא דנבואה, דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה חכם גבור ועשיר, ואית
היכלא דיראה, דאתקרי היכל היראה, דלא מתפתחא אלא למאן דאית ביה דחילו,
ואית היכלא דעניים, דלא מתפתחא אלא לעניים דהוו מתעטפים קדם יהו"ה בצלותא,
בעטופא דמצוה דציצית ותפלין ועליהו אתמר (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטף.

ואית תרעא דצדיקא, דלא מתפתחא אלא לצדיקא, הדא הוא דכתיב (שם קיח כ) זה
השער ליי צדיקים יבאו בו, והאי איהו תרעא דצדיק ח"י עלמין, דאתמר ביה (שם
לז כה) ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם, וכען בגלותא אתמר ביה (ישעיה נז א)
הצדיק אבד, מאי אבד, אבד למטרוניתא, ואתמר ביה (שם יט ה) ונחר יחרב ויבש, יחרב
בבית ראשון, ויבש בבית שני, ובגין דלית ליה מדיליה, עניין צווחין בח"י ברכאן
דצלותא, לגבי ח"י עלמין, והא אסתלק מתמן נביעו דכל ברכאן, ולית מאן דיהיב
לון, ותרעין אחרנין סתימין, ותרעא דצדיק חרבא ויבשה, כמה דעני חרב ויבש, ורוא
דמלה (בראשית א ט) יקווי המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה, ומאי איהי בת עין, דדמעה מינה נפקא,
ועלה אתמר (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין, ובה והנה נער בכה (שמות ב ו), לגבי
קודשא בריה הוא, דירחם עליה בגלותא, הדא הוא דכתיב (תהלים קב יד) אתה תקום
תרחם ציון, בגין דאיהי לבת אש דאתחזייא למשה בסנה, דכתיב (שמות ג ב) וירא
מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה, איהי ב"ת מן בראשי"ת, ודא בראשית.